

VIENA : CONCERTELE DE ANUL NOU

A intrat în tradiție ca Viena, fosta capitală imperială, să se privească anual în oglinda lumii și să-și arate chipul imperial, nu doar ca nostalgie, în imperiul sonor al muzicii tuturor, într-o zi emblemă a începutului: unu ianuarie, chiar în miezul zilei, când soarele ne privește de la Sud, cu parfumul și petalele rozelor.

Evenimentul dintr-o capitală a muzicii universale depășește cu mult menirea unui eveniment cultural. În el regăsim un mesaj amplu cu adresabilitate lumii înțelegătoare, cu cu ochii ațintiți prin intermediul cerului - plin de sateliți - către acest loc sacralizat de muzica zeiască a sferelor.

În sala de aur/ *Wienna-Musicverein* (în 2009!) a prietenilor muzicii, împodobită cu florile Sudului, aduse de la San Remo, (până prin 2015!) un mare dirijor născut în ... America de Sud, în Țara de Argint: *Argentina*, unde aerul este ... bun, la Buenos Aires: Daniel Barenboim, amintea lumii că el este unul dintre militanții pentru pace. Evreu fiind, născut din părinți ruși, a sprijinit constituirea orchestrei simfonice cu instrumentiști palestinieni – arabi și evrei, sub baghetă comună. Să nu uităm că în momentul concertului vienez și atunci în Gaza, bombardamentele secerau vieți, iar în Israel rachetele Hamas semănau și ele teroarea. Daniel Barenboim nu a uitat să facă apel la pace. Concertul a cuprins mai multe „studii de caz” istorice, incluse prin piesele repertoriului.

După uvertura operetei „O noapte la Veneția”, valsul „Poveste Orientală” ne putea induce subliminal că în Orientul – etern belicos, cum ne vorbește Vechiul Testament – lumea se războiește și împarte planeta în două. El, dirijorul, făcuse dovada că evreii și arabii pot cânta împreună și atunci .. armele trebuiau să tacă, să poată fi auzit Dumnezeu, după numele lui.

Cu multă vreme în urmă, turcii se aflau sub zidurile Vienei, iar, Buda devenise bastion islamic, nobilimea maghiară se va fi salvat pe unde a putut, iscând neînțelegeri cu austriecii orgolioși. Mai târziu, muzicienii vădit pacificatori și ei, vor dăruia muzicii polca rapidă: „Trăiască Ungurii”, ca semn al nevoii de împăcare. (Piesa a fost inclusă în concertul vienez!). Apoi cu un secol după, când dualitatea austro-ungară va fi consfințită politic, muzicienii Casei Strauss, vor lansa mesajul de acceptare a... ȝiganilor. Opereta „Voievodul ȝiganilor”, prin uvertura sa, va fi deschis partea a II-a a Concertului vienez. Da! Este o problemă europeană, integrarea rromilor!

Din aceeași Operetă, concertul a cuprins și „Omagiul”. Adică omagiul adus de unguri, armatei imperiale austro-ungare pentru faptele sale de vitejie, pentru ordinea imperială.

Ridicarea Prusiei, ca mare putere între ... germani, va umple câmpurile de luptă cu sânge. Dar între... *frați* apar și vremelnicele împăcări. Cu ocazia unui Festival internațional al trăgătorilor, în 1886 (Tirul este un gen de competiție sportivă – în care nu se moare, iar performanța, poate înnobila!) a fost compusă „Polka Alicelor”, un fel de salut al împăcării în arena sportivă a ... fraților.

În 1809 Ioseph Haydn, unul dintre geniile muzicale ale lumii, multă vreme la curtea Contelui Esterhazy, pleca în eternitate. El, veriga în lanțul Mozart - Beethoveen, la 200 de ani, va marca Anul 2009, ca ANUL HAYDN. Acest lucru a marcat și el tematica evenimentului vienez.

Evenimentul, complex în mesaj și expresie: muzică, dans, film, scenografie etc., este manifestare în câmpul global, amplificată de posibilitățile tehnologiei moderne de

comunicare . Ceea ce înainte reprezenta un deziderat – (vezi polka „Poșta Rapidă”) – azi se vedește o nevoie existențială, precum sunt transmisiunile în direct, simultan spre toate punctele cardinale...

Excepția, impusă de Bicentenarul Haydn – partea a IV-a a Simfoniei 45-a (A Despărțirii), putea să ne sugereze că într-o lume necooperantă muzica armelor poate amuți muzica sferelor. Oare nu fizicienii lumii au făcut posibile armele sofisticate? Oare întâmplător Iosef Strauss le va fi dedicat „Muzica Sferelor” cu ocazia Balului Fizicienilor? Ceea ce credem însă, fără cercetări speciale, este că alegerea repertoriului s-a făcut în mod sigur pentru coerența mesajului de pace.

În formatul tradițional al manifestării, Orchestra Filarmonică „Johann Strauss” din Viena îi va omagia prin „Duhul Muzicii” pe *Tatăl*, care va avea ultimul cuvânt cu „Marșul lui Radetzky” și pe... *Fiul* cu frumoasa... „Dunăre Albastră”, care anul acesta trece prin Capitala Culturală a Europei: Lintz, și dintotdeauna prin țara noastră, acolo unde este nu doar „frumoasă” ci și impunătoare. Pe ... valurile ei, am primit strigătul de pace a lui Daniel Barenboim, dar și constatarea că împreună „Nu avem de ce ne teme!”.

Fie ca 2009 să fie un an al păcii să ne amintim de I. Haydn, de Capitala Culturală a Europei și să fim solidari celor ce au nevoie de ajutorul nostru.

3 ianuarie 2009

Altfel, despre concertul de la Viena,/ aici cel din 2012!

Anual, chiar în amiaza lui 1 Ianuarie are loc în capitala unui fost mare imperiu, la Viena, un impresionant concert, ca un mesaj de pace adresat lumii întregi. În 2012 spectacolul a fost preluat de 70 de țări prin radio și televiziune. Pentru diversitate și culoare, dincolo de *florile aduse an de an de la San Remo*, dirijorul faimoasei orchestre simfonice a Filarmonicii vieneze: **Johann Strauss**, este mai mereu, altul. În *sala de aur*, cu o foarte bună acustică și cu o capacitate de cca. 2000 de locuri, disputate onest de lumea întreagă, Mariss Jansons va fi primit, pentru a doua oară onoarea să dirijeze orchestra, corul de băieți al Vienei și publicul, în asaltul lui final alături de generalul Radezsky. Este o mare onoare să fi pe un podium cu o vedere așa largă, chiar scena lumii, într-un concert cu 72 de ediții, într-un șir de mari dirijori : Herbert von Karajan, Zubin Mehta, Daniel Barenboim, Willy Boskovski, ... și mereu, mereu alții!

An de an plină, „sala de aur”, adună martorii din lumea întreagă (foto 2026)

...sala de aur/ (foto 2026!)

Dirijorul are rolul său în alegerea repertoriului, *cum el însuși este ales pentru a semnifica, și prin sine, noul an.*

Vocația muzicii se cunoaște demult: *să tacă armele și în lume să fie pace!* Mesajul acesta se construiește din mai multe *propoziții*: polci, valsuri, marșuri, dansuri exotice, etc., fiecare cu o poveste frumoasă, generând armonia întregului. Dirijorul Mariss Jansons, născut la Riga și format în prestigioasa școală de muzică rusă a Leningradului (Sankt Petersburg!), s-a mărturisit că *muzica trebuie simțită*, adică înțeleasă cu inima. În faptul concertului energia transmisă dincolo de baghetă avea sugestia limbajului trupului (ca la Sergiu Celibidache, al nostru!), și fervoarea trăirii personale. El știe să fie simultan, într-o ubicuitate a pragului: în interiorul orchestrei, dar și clarvăzător, deasupra ei.

Al orchestrei, al publicului, dirijorul slujește muzica păcii/foto 2026

În 2026, dirijorul a fost canadian, tânărul ce părea urmașul lui Sergiu Celibidache

Ilustrativă acestui fapt a fost *povestea*: **Călit la Foc**, unde dirijorul cu mâinile ocupate de ciocanelele ce băteau pe nicovale, conducea simultan corul de băieți și evident, orchestra. Trăirea nemărginirii este una specială pentru spiritul rus inculcat în arta dirijorală. Paginile din **Frumoasa din Pădurea Adormită** preluate în concert, ca un omagiu adus marelui compozitor european Piotr Ilici Ceaikovski sunt și un mesaj, pentru Răsăritul încă imperial, de comuniune în armonie.

Pentru perioada de încercări a unei lumi, intrată ca și altă dată în criză, dirijorul și orchestra Vienei ne-au sugerat că munca poate fi leacul tuturor maladiilor. Povestea mașinii cu abur și a *ghezășarilor* de la sfârșitul celui de-al XVIII-lea secol poate fi și un îndemn pentru avântul noilor căi de comunicații, să lege lumea, din ce în ce mai largă și cuprinsă de renăscutul imperiu european. Mă gândesc la încăpățânarea autostrăzilor de la noi să apară în peisaj, înaintea înnobilărilor, la foc automat, pentru a respira imperiul, cu baluri în palate de aur și cu bună vedere spre zări. Sigur nu merg la schi în Alpi, la scaldă prin țările calde săracii de acasă, ori milioanele de emigranții din căutarea izbăvirii! Soluția imperiului a fost cândva să ridice economic toată împărăția. Pe vremea construcției căii ferate în Tirol (în funcțiune și acum!) la Reșița, la Anina, la Govăjdie etc., (pe atunci în imperiul habsburgilor!) fumegau furnale și se construiau mașini (1770!). Atunci în imperiu se putea. Acum pare că toate se sting, ca lumânările de seu..., lipsindu-ne împăratul, adică voința tuturor într-o unitate înțeleasă ca necesară, pentru măreție și mândria pentru ceea ce ești în stare să faci, cu propriile forțe. Credem că

Locomotiva cu abur, un galop cu multă forță de sugestie, este o aluzie la rolul spiritului pragmatic german, de locomotivă a Europei, intuit de dirijorul baltic. (lucrarea/galop, reluată și în repertoriul anului 2026, în care dirijorul va fi fost simultan și împiegatul cu fluier și ... tableta cu rotundul roșu și... verde!, în locul baghetei!)

Dans diabolic, ales pentru descătușarea teluricului cu satiri și bacante, într-o ilustrare a hedonismului și consumismului, a stării de efervescență și debordării de sine, ne va fi atras atenția asupra exceselor și secularizării ... galopante.

Este adevărat că muzica se trăiește cu inima, cum adevăr este că un scenariu cu multe povești de muzică și dans, într-o îmbinare a decorului cu știința transmisiunii în direct, într-un amestec cu filmarea apriori, este lucrarea capului, cu multe provocări ascunse și potriviri direcționate. Ideea măreției imperiale, oriunde domneau suveranii (trimiși ai lui Dumnezeu, ca intermediari!), se vedește la trimiterile către Spania, prin cadrulul dedicat de Josef Strauss operei **Carmen**; despre Imperiul Țarilor a vorbit stilul dirijoral, Ceaikovski și lucrările Strauss-ilor, dedicate Sankt Petersburgului de aceștia; despre marea Persie a adus vorba **Dansul persan**. Partea leului și-a tras-o organizatorul. Viena s-a prezentat, evident și pentru marketingul turistic, cu frumusețile sale lăsate în dar oamenilor, de o vreme glorioasă, prin artiștii ei cu har. A fost ajutată, cu toată precizia și consecvența din anii anteriori, de vecinătatea elvețiană a principalului sponsor: ROLEX. Viena are povești în piatră cu turle ce înțepă cerul, precum Stephansdom, Rathaus-ul (primăria!), palatele: Hofburg, Belvedere, Schonbrunn etc., are Dunărea cu pașii ei de vals, chiar prin inima ei, are ringul unde puteau mărșalui în cadență generalii, dând onorul împăratului la întoarcerile victorioase de pe câmpul de înfruntare cu regii, țarii, sultanii, dogii... Despre aceste lucruri, anual, ne vorbește concertul. Suntem invitați în interiorul palatelor să ne minunăm de coregrafia și costumația balerinilor, de coloanele, candelabrele, frescele murale, tablourile, cu împărații prezenți la balul, evident și în cinstea lor.

În legătură cu **Palatul Belvedere** aș remarca, precum o Casandă nefericită, că urarea adresată, indirect și românilor, este sumbră. Pe suportul valsului: **Bucurați-vă de viață!**,

în saloanele Palatului Belvedere au dansat (trăind bine...!) trei perechi costumate în portocaliu. Un soi de-a baba oarba (ca prin palatele noastre de la Cotroceni și din Piața Victoriei!), într-o superbă desfășurare a artei, în fața împăraților rămași tablouri, în rame a(i)urite, de atâta orbecăială. Oricât de frumos ar fi acest palat, în ciuda numelui său, eu românul nu-l pot uita pentru odiosul **Dicktat** impus României la nici doi ani după inaugurarea Concertului în 1939, aici fiind locul semnării lui. Nu am, însă, vreun resentiment pentru construcția aceasta frumoasă, împodobită cu pictura lui Gustav Klimt, cel născut în Viena acum 150 de ani.

În sunetul muzicii (ce fericită prezența Juliei Andrews, la spectacol!), polka **Salut de artist**, va fi fost explicită prin urarea orchestrei în limba lui Goethe: *Prosit Ein Neues Jahr!* În fapt întreg concertul va fi fost trăire germană, într-un colorit al vocilor de băieți (orchestra, cu foarte puține femei, respecta tradiția românească a patriarhatului, cu intrarea în casă, prima dată de anul nou, a unui bărbat!), aparținând tuturor raselor: blonzi, bruneți, mulatrii, negrii... Costumate în marinari, evident de apă dulce, vocile cristaline sugerau amprenta de Blue Donau. În albastru sidefiu, parcă ieșiți din valurile Dunării, balerinii Operei din Viena au unduit valsul valsurilor, inundând același palat: Belvedere, cu Dunărea în revărsare, spălare de păcatele dezbinărilor neamurilor, de portocaliul mincinos, dar credem, dincolo de păreriile noastre partizane, că fertilizau cu seninul păcii sub bolta lumii și prin matca curgerii, de la apus către răsărit, primenirea noastră.

Tunete și fulgere; Ori, ori; Tic,Tac ; Delirul ne-au amintit de omul din noi înșine cu trăirile lui, în dilemele, nu întotdeauna rezolvate, dar cu finalul lor de... operetă, pentru a proslăvi viața și a fi înțelegători cu ceea ce este omenesc.

La începutul fiecărui an inima imperiului global bate la Viena. Împărații din palatele lor de aur aduc imnuri de slavă lui Dumnezeu, împlinindu-și misiunea de ambasadori aleși ai celui de sus. În timpul evenimentului, ca o liturghie specială, timpul este suspendat, zeitatea asta, topindu-se pentru moment în rugăciunile artei. Așa explicăm prezența *împăraților* la eveniment. Sunt acolo cu toată curtea lor, cu imensele baluri, dănuind saloanele, impregnând în sunetul cadențat gloria militară, suspinând prin alcovuri pasiuni secrete, entuziasmându-se la ingeniozitatea spiritului creator. Istoria vremurilor cu ierarhii sacre se derulează într-o clipă suspendată în care democrația nu există. În areopagul lui Dumnezeu ordinea este desăvârșită. Fiecare ocupă locul meritat pe scara virtuților, cu multe trepte, după faptele sale bune. Fiecare își locuiește sfera proprie, marcată de halouri, toate de aur. Opulența barocului, pripășită și ea în arhitectura lumii împăraților, altoită pe verticalele gotice, este ofranda adusă sferei din vârful tuturor cupolelor. Anual se aduce darul proaspăt al celor de sub cer, în clipa suspendată a împăratului, pentru cel mai mare Împărat. În 2012, chiar în prima zi, în amiaza soarelui, privind Sudul, împodobit cu ... florile sale, spiritul Nordului coborât de la Riga/Sankt Petersburg, lucrând în lutul și Dunărea Vienei, cu fluturii tuturor meridianelor, de la Est la Vest, a înălțat imnul păcii, ca o odă a bucuriei oamenilor și o rugă proaspătă pentru intrarea într-un timp binecuvântat: anul cel nou.

01.01.2012 ...

Anul 2025 - despre Johann Strauss, unul cu cântecul Dunării... mai albastre!

Nu aduc veacurile, anii întregi, ce poate aduce o clipă! Albe - pentru unii ca zilele însorite!-, negre, de smoală, ca nopțile!-, pot fi deodată clipele celor opuși împlinirii unui fapt. Iată-ne în ziua întâi, a lunii dintâi a anului 2025! Trecusem cumpăna anului cu alegerile din România și încă nu ne înnoisem cu un alt Președinte. O reacție la împotrivirea pro-europeană, constatată de o curte păzitoare la un anume locuitor

ocazional al Vienei, îl lăsase la pupitru pe cel cu numele predestinat unor clipe: Iohanis! Să fie numele acesta predestinat unor puneri de acord ale contrariilor într-o chestiune geopolitică de mare interes României? Imaginația ne impune imediat o constatare: Olanda (vezi Țările de jos!) și Austria se opuseseră ani în șir aderării țării (chiar dacă din 2007, membră a Uniunii Europene!) la spațiul reglementat special liberei circulații Schengen, iar Ungaria, dintr-o prejudecată istorică era percepută... neprietenosă. În țară alegerile fracturaseră o anumită unitate a voinței între două extreme: suveranitatea pură, exclusivistă, a vieții pe cont propriu într-o bulă/nișă a identității cu rasă pură și credință fermă în litera hieroglifelor geto-dacice și cea prea globalistă, cu exagerarea condiționărilor Uniunii Europene, percepute ultimaturi... niciodată ca abateri proprii de la angajamentele liber asumate. Apoi contradicția, care părea un ciudat joc de-a alba-neagra, cum de autohtonul pro-european este surclasat (inexplicabil într-o logică a procesului electoral!) de suveranistul, oponent Schengenului...? (cândva rezident tocmai prin potrivnica Vienă!). Ciudat fiind faptul că acesta, învinsul în pseudo-alegerile, tocmai lămurise potrivnicii numiți, ajutat de vecina Ungaria (chiar de contestatul Ludovic Orban, în postura de Președintele vremelnice al Uniunii care ne are țară membră!). Există desigur un Dumnezeu, mai mare decât al celui invocat de potrivnic, ca agent electoral, UNUL care are dreptul de VETO și Acesta a intervenit, peste nedumerirea milioanele de alegători, cu cele ale puterii sale *divine*/supreme (alții le numesc... *de vină*!// că tot vorbeam de tabere opuse!). Este un fapt că Învingutul, dintre principalii trei finaliști, a devenit Prim Ministru, iar cel ce trebuia să plece, *înainte mergător fiind* și prin Constituție cel ce botează Alesul, iată-l așteptând pe Mesia (acesta apare - o spune istoria!-, numai poporului care îl așteaptă/ și nu este valabil tuturor popoarelor acest lucru!). Până ce acesta va veni... iată-ne în anul bicentenar Johann (is) Strauss.

Personalitatea lui Johann Strauss/fiul (pentru că va fi avut și un Tată, într-o dinastie cu Duhul muzicii, în sângele vienez, în albastrul valurilor Dunării, în ciripitul păsărilor vremii și în freamătul unei emancipări a neamurilor venind spre sorocul modernității tehnice)... ne-a atras atenția chiar în miezul primei zile a începutului de an 2025. România intrase azi în Schengen iar la Viena, se organiza Concertul de Anul Nou, ediția aceasta fiind dedicată bicentenarului nașterii lui Johann Strauss (1825 – 2025). De vreo patru decenii acest eveniment mondial (anul acesta preluat de canalele Tv. din vreo 90 de țări!) era văzut și în România și în mod sigur românii norocoși la tombola participării vor fi privit din „sala de aur” a palatului, concertul renumitei Filarmonici de Stat din Viena. În semn de prețuire Filarmonica din Arad, pe 3 ianuarie, a organizat și ea un Concert dedicat acestui bicentenar, fără a fi uitat că și Banatul va fi făcut parte din Imperiu, tocmai când Johann ... povestea (prin limbajul muzicii/ vezi și Operetele!) de căile ferate (vezi .. Oravița) despre locomotivele... Reșiței (cu uzinele făcute prin 1770!). Cum să nu fi urmărit Concertul de la Viena, tocmai acest an, unul norocos pentru cei cu trecerile slobode, prin vămile terestre?

La pupitrul dirijoral al Concertului a fost ales, pentru a șaptea oară, italianul de 83 de ani, napolitanul Riccardo Muti. El conducea... „orchestra vieții mele”, după cum o alesese dintre multe altele pe cea vieneză. Repertoriul ales, dată fiind omagierea la bicentenar a juniorului Johann, a fost un fericit mesaj de pace, conform cerinței mondiale pentru o lume în războiri ale orgoliilor geopolitice și în contrapunerea trecutului prea ancorat în dogme și prejudecăți. Limbajul special al muzicii, fără interpretările abuzive ale

intereselor partizane, putea ajunge prin vocea zeilor/muze lumii întregi tocmai la un nou început, cu imboldul înnoirii și retrăsării brazdelor, deschiderea porților... Tatăl/Bătrânul Johann Strauss, chiar va fi deschis „liturghia amiezii muzicale”, în plin miezul zilei cu... „Marșul Păcii”, apoi imediat... *fiul*, va fi invitat *rândunelele satului* la Vals. O Polka, invitând la alt ritm refacerea, cu demolările celor vechi, pentru *ringul* Vienei și sugera nevoia sincronizării celor vechi cu viteza societății moderne. (chiar priveam prin curțile și grădinile noastre, și la lentoarea transformărilor, poate și a înlocuirii celor demult în ruină prin preajmă, chiar și a multor prejudecăți, cu etichete istorice - termene de garanție demult expirate!). Sărbătoritului Johann i-au fost reamintite: „Noaptea la Veneția” și „Voievodul Țiganilor”, iar frații Iosef și Eduard ai marii familii Strauss, au omagiat și ei pe Johann... Inspirata alegere a repertoriului dirijorului și sugestia coregrafică a Baletului de Stat din Viena, cu dansatorii reflectând marea diversitate a lumii a oferit începutului de an, prin artă, dar și prin mesajul explicit, plecat spre milioanele de oameni (cu ochii și urechile ațintite, unii și cu respirația și participarea la freamătul sălii!) imboldul unui început cu pace stăpânitoare.

Urarea tradițională de an nou, anticipată de primele acorduri ale Dunării Albastre, a fost însoțită în limba italiană, de Riccardo Muti cu mesajul lui explicit, al celor oferite de compozitori, interpreții (aceea diversitate, adusă la numitorul comun al trăirii dirijorului, un punct al convergenței experimentat prin lumea largă!). **Pace, fraternitate și iubire între oameni!** Mesajul a pornit spre toate meridianele și paralelele pământului. Pornea dinspre Viena, cândva o Romă/Nouă, capitală a imperiului romano/german..., marcă înregistrată a Europei, de pe vremea lui Carol cel Mare, să fie azi un îndemn la altfel de unitate, conform cu așezarea lumii în altă eră, cu altă împăcare a diversității, cu altă ecumenicitate a credințelor, și toate, dar absolut toate!, într-o societate a cunoașterii și a împăcării deosebirilor sub semnul păcii, al asumării omenescului care ne face frați și al iubirii dintre noi (imbold al tuturor credințelor lumii, stipulate în diversele scripturi!). Va fi curs apoi, clipocit sonor pe valurile/vals al undelor Dunării, de azi mai albastre cu înseninarea cerului de deasupra și bucuria malurilor româno-bulgare, care sărbătoreau ridicarea zăgazurilor pe drumurile de pământ spre izvoarele limpezi din îndepărtata Pădure Neagră.

Mulțumiri ție, Riccardo Muti, pentru darul cel mare făcut umanității, amintindu-i de pace și de datoria divină de-a ne iubi între noi, acceptându-ne deosebirile cu care am fost roșuiți pe planetă! Să constatăm aici, scriptura muzicii din limbajul universal (pusă-n partituri prin veacul al XIX-lea) că ea și-a produs efectul imediat, validând faptul că simfonia diversității răsunând peste pacea unei săli de aur (tăcerea era de aur... și doar muzica vorbea!), apoi confirmarea primirii darului încifrat slobozea aplauzele sincrone, ca o înfrățire a cugetelor. Privind orchestra, în faptul cântării și sala cu toate rasele, vârstele, trăind împreună momentul concertului, de departe m-am alăturat mai înțelegător evenimentului acesta...

Semne bune anul are? După Concert, ne-au trecut pragul copiii cu sorcova! Ne atenționau că bucuria poate fi o premisă a unui an cu multe împliniri. Din susul Dunării, de la Viena... Concertul se rostogolea pe undele Dunării, mulțimea Ungariei că ne-a deschis porțile cerberilor vamali și ne reamintea tuturor că Europa comună înseamnă simultan grija pentru cele de acasă (acel prin noi înșine, cu dragoste de grai, de neam/uri, de bătătură, tradiții etc.) dar și de cei plecați, de ceilalți semenii, cu toți frații ai noștri, întru umanitatea cuprinzătoare. Ne-am gândit apoi la propria-ne simfonie neterminată. La acel

înainte mergător, încă așteptând să ungă pe următorul nostru grădinar, Președinte de țară! Să cugetăm la mesajul primit de la *sorcova vesela*, să o dăm la pace și cu ochii minții, într-o fraternitate autentică, să ne arătăm iubirea prin votul propriu, necenzurat pentru cel mai iubit dintre oamenii care ni se oferă grădinar priceput! Să trăiți și să îmbătrâniți, după mulți, mulți ani rodnici și fericiți...!, după cum ne-a predicat, exemplar, marele dirijor la început de an./ 6. ian. 2025

2026/Viena

Completăm aici cu impresiile de la Concertul vienez, al **anului 2026**, prin ceea ce a adus înnoire unui mesaj planetar! În aceeași sală... de aur, pe 1 ianuarie, fix la ora 11 și 15 minute, ora meridianului locului, va fi bătut gongul ediției 86-a evenimentului, devenit mondial. Televiziunea publică a României/TVR1, și ea sărbătorind 70 de ani de existență, ne informa că se numără printre cele peste 150 de țări, care au preluat în direct Concertul. Anul acesta, **2026**, care împlinea bicentenarul nașterii lui Johann Strauss-fiul, omagia marele compozitor, părintele... sonorizării Dunării Albastre, dar și recuperare în folosul lumii, prin tămăduire de prejudecăți, a rolului feminității în împerecherea dansului, ca întregire androgină. Să ne amintim că prin 1939, la debutul evenimentului scopul acestuia, de strângere de fonduri pentru cauze obscure, nu servea cauzei actuale/ de **mesaj de pace adresat lumii întregi**. Atunci marele război planetar își pregătea măcelul cunoscut: învrăjbind rasele, tulburând frontierele, pregătind tranșeele, cortinele de fier, dar și marile dihonii din sânul societății cu atâtea... diferențe culturale și spirituale. Concertul, privit ca bornă pe traiectoria unei emancipări, își va fi avut propria procesualitate, vădită în mesajul transmis anual de repertoriul ales, de ... dirijorul anume ales, și prin orchestra/ cu propria ei structură, în continuă transformare. Urmărind în succesiunea lor anuală concertele, observând repertoriul ales de către un anume dirijor, în peisajul frământării vremii planetare, ai cumva intuiția a ceea ce se va propune în perspectiva imediată.

Am asistat în ultima perioadă la o confruntare de idei pe scena geo-politică, care se regăsește polarizată și în amănuntul local între centripet și centrifug, în care forța de contaminare, amplificată și tehnologic, impune adevărul relativ și care are putere de contaminare după mărimea *zeului momentului*/personificat în puterea de iradiere terestră. Lumea mare... într-o piramidă a puterii informale, dar și a celei de loviri directe imediate, după amenințările neluate în seamă, își are... dumnezeirea ei, măsurabilă în finanțe, armată, focoase nucleare și imperiu controlat al informației! Între forța dreptului și dreptul forței..., balanța adevărului relativ va fi mutat Olimpul pe continentul american al Nordului. Arta și Inteligența autentică știu însă să pună în mișcare Sistemul nevăzut al sacralității/anticorpii tocmiți de Dumnezeuul absolut, care învinge vanitățile și chiar derapajele uzurii acumulate, niciodată recunoscute. Îmi trecuse prin minte, ca o străfulgerare a mitologiei, conflictul dintre zei în vremea războiului troian, ba chiar și rolul femeilor/amazoane, la ivirea societății patriarhale, când adevărul femeiesc nu mai conta și era privat și de altarul rezervat exclusiv sexului tare! Am constatat că alegerea primului Papă, nord-american pe numele ales: Leon al XIV-lea, a învins o regulă ce părea bătută-n cuie. Că posibila aservire a lui puterii pământene a Americii, nu s-a întâmplat, ci dimpotrivă politici de respingere a diferențelor (vezi migrații înspre... statele unite, vizele românilor acceptate... de un președinte ales, revocate imediat de noul ales!) a dat mesajul unității credincioșilor, cum se va fi întâmplat în 2025, în noiembrie, la Niceea - prilejuit de cei 1700 de ani, de la celebru Sinod/Conciliu cu adoptarea Crezului!- unde

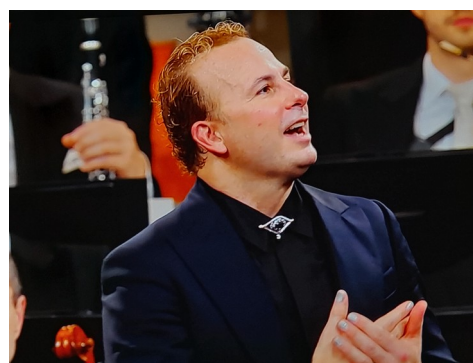
catolici, ortodocși (chiar Patriarhul Ecumenic al Constantinopolului/Bartolomeu I și reprezentanți ai Islamului!) alături de președintele Turciei, vor fi dat împreună un exemplu de unitate și mesajul de pace... către miliarde de oameni. Iertare... pentru introducerea, dar alegerea noului dirijor, pentru mesajul anului 2026, explicit și prin repertoriul ales, impunea o uvertură a contextului special.

Ultimul dirijor al Concertului (vezi 2025/**Riccardo Muti**), venea cu adevărul continuității la Filarmonica Vienei și cu o anumită ritmicitate a reformărilor, sincrone vârstei sale înaintate. Salutul său și în limba italiană, adăugat germanei, amintea și de florile Italiei care împodobiseră până prin 2015 sala de concerte. Noul dirijor... chemat (că nu a venit auto/impunându-se!), trebuia să fie, neapărat din America, și să fie tânăr! (doar 50 de ani!). Să aibă un nume cunoscut și să se fi remarcat, nu doar pe scena artei, dar și în disputa Olimpului, pentru marea putere a lumii (mereu pe balanța cu talerele în pendularea adevărului relativ/după cum metronomul își bate duratele!). Noul ales avea toate atuurile necesare! Fusesse adversar în campania electorală a republicanului Donald Trump, devenit între/timp... zeul Olimpului/aspirant la premiul Nobel (ivrit și ăsta din gloria... Dinamitei!), invocând pacea lumii prin ... discurs, dar căutând-o prin puterea din(a)mi(ti)că a armelor! **Yannick Nezet-Seguin** venea din Canada (dorită, alături de Groenlanda, Panama /vedem acum că și Venezuela, Cuba sunt pe lista doritului Imperiu al resureșelor, că despre pace, în lumea miliardarilor Olimpului, nu poate fi vorba!), era foarte cunoscut în Stalele Unite, ca Director al Operei Metropolitane din New York, din 2018, a celei din Philadelphia, din 2012, în conducerea Operei Metropolitane din Montreal de 25 de ani. Dirijase și în Europa, unde era invitat pentru această misiune specială, tocmai la Concertul de Anul Nou, 2026. Devenise dirijor onorific al Orchestrei Filarmonice din Rotterdam, după ce un deceniu (2008-2018), fusesse dirijor principal. Românii noștri - a(i)uriști, care vor fi citit (că pentru ascultat îți trebuie și urechi acordate muzicii sferelor/toate la un loc!)... concertul, dorindu-l pe pseudo și vremelnicul zeu, grădinar cu argații pe la noi!-, nu vor fi aflat că tânărul dirijor canadian îl va fi cinstit cu prezența, și pe la București, pe George Enescu la ... festivalurile dedicate. Nici la Viena nu era prima dată ca dirijor al orchestrei Filarmonicii, unde chiar concertase prima dată prin 2010. Omul invitat dirijor, canadianul Yannick Nezet-Seguin avea un nume recunoscut!

Repertoriul trebuia să se înscrie în tradiția mesajului de pace adresat lumii și acesta a fost explicit prin cuvintele adresate în limbile de circulație universală : franceza (materna sa din Canada!), engleza și limba germană a gazdelor organizatoare. Mesajul transmis după ce repertoriul va fi pregătit concluzia, putea să le fie clar și celor ce nu au descifra subtilității cântecului, dansului, decorului expus vizual cu mare pricepere; nu pot citi trăirea orchestrei în faptul creației, nici a sălii, absorbind rezonanță și dând ecoul instantaneu al chipurilor în vibrație și transfigurate. Redăm spusele pe graiul românesc ale inspiratului dirijor:....**„Vă dorim un lucru mai presus de toate, anul acesta. Ar trebui să spunem doar: prin bunătate vine pacea. Vă doresc multă bunătate în inimile voastre. Bunătate unul către altul. Bunătatea de-a accepta diferențele celuilalt și să le sărbătorim. Muzica poate să ne unească pe toți fiindcă trăim pe aceeași planetă!”**

Chipuri de pe întreaga planetă, norocoase la tombola biletelor de acces, își dau aprobarea tăcută prin mișcarea palmelor/își dau mâinile... mesajului auzit

Mesajul invoca explicit *bunătatea* în acceptarea diferențelor. Istorică rămâne, și în permanent balans, ca un vals lent, poate polcă rapidă, uneori galop sau marș al cadenței, muzica vorbind despre du-te vino/ul cu respingere și atracție a jumătăților omenești, cu bărbatul și femeia, disputându-și puterea în binomul perechii/care doar împreună dă valoarea adăugată. Evenimentul pe de-a întregul (cu introducere și final... în repertoriu!) omagia pe Johann Strauss... fiul mamei sale, care, ca maternitate a mării familii, a tuturor celorlalți frați, își va fi primit ofranda în repertoriu. Fluviu al Europei (arteră a inimii) cântată peste tot, Dunărea, va fi deschis prima parte cu legenda ei, prin muzica vibrată de talentatul ei fiu (și Dunărea o mamă a Straussilor!). Finalul: același bis de culoarea

senină a păcii, cu fluviul albastru până la vărsare (vezi descuierea *porților de fier* ale Schengenului!) va fi amintit și de *valurile* stârnite de Iosif Ivanovici al nostru, chiar la Dunărea de jos.

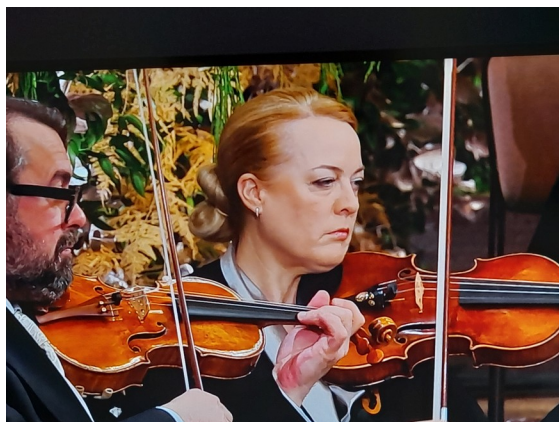
Când în matcă, când debordând malurile... valsam cu Dunărea la Budapesta!

Repertoriul ales dincolo de cele impuse (omagiul special și bisurile tradiționale ca o punte între generații, între cei doi Ioani: Iohannis/tată și fiu!) continua reformarea începută a orchestrei, exclusiv masculină cândva, și la pupitru cu dirijor bărbat în toate cele 86 de apariții. Abia la ediția a 85-a, anul anterior fusese acceptată în concert, prima lucrare compusă de o femeie. Să amintim aici că primul instrumentist femeie va fi fost acceptat abia în 1997, dar că între timp orchestra s-a populat cu mai multe femei, între care și româncă (violonistă) Adela Frăsineanu.

Anul 2026, va fi adus la pupitru, în travesti, o feminitate de excepție în dirijorul ales, care dincolo de orientarea sexuală, amintind de mai celebrii Socrate, P.I. Ceaikovski, poetesa Sappho din Lesbos, recupera exilul istoric al femeii și condamna tabuul dogmatic al accesului femeii în altar, ca singură vinovată de marele păcat (vezi pupitrul dirijoral al acestui concert!). De la piesa acceptată ca excepție, a unui compozitor femeie, din anul precedent, repertoriul 2026 va fi plusat cu două nume emblematice și pe nedrept marginalizate: Florence Pirce (1887-1953)/ prima femeie afro-americană recunoscută ca mare compozitoare clasică și Josephine Weinlikh, o pionieră a muzicii europene. Piese din repertoriu, ale celor două... le confirmau muzica pentru care opinia generală... conform mentalului unui moment anume, le respingea. *Valsul curcubeului*, inspirat din muzica afro-americană și cea populară, nu fusese pe placul superiorității de gen, și rasă (cu unele excese și acum la vedere... , privind politica față de emigranții spre anumite granițe), iar „Cântecele de sirene” din partea Josephinei Weinlikh- fondatoarea primei orchestre feminine din Europa în 1875, ca adevărată pionieră!- întârea mesajul de solidaritate și emancipare a feminității.

Să observăm prezența feminină a orchestrei/interzisă până în 1997!

Trimiterea la povestea anticului Pygmalion și însuflețirea sculpturii sale Galathea va fi răscolit tâcul tănuit în mituri și va fi dat umanității din scenă de gândit. El, marele sculptor, se va fi rugat spiritului feminității supreme, al zeiței Venus (și răspunzătoare de frumusețea care hrănește iubirea sub toate ipostazele ei!) să-i însuflețească creația trudită cu pasiune și sacrificii. Reamintind lumii că mamele dau viață celor cu formele dobândite din iubirea care își împacă diferențele unindu-le în întregul... trup și suflet.

Am urmărit locomotiva istorică, din programul Concertului, cu întrebarea prezentului nostru, dator sincronizării ritmurilor de azi și am constatat evul mediu întârziat pe la noi, prin reducerea vitezelor de deplasare și a numeroaselor evenimente feroviare, (despre

acestea, la concertele anterioare voi fi constatat intervenția, Imperiului!) se manifestă și în bula dogmei cu femeia la cratiță, dacă s-ar putea cu arest la domiciliu, că de altare nu se poate pune problema. Dar m-am bucurat , să aflu că împăratul Frantz Iosif fusese la inaugurarea Canalului Suez (reabilitat de nevoia mai eficienței!), amintindu-mi că nu departe de baștina proprie, pe Valea Oltului, același Împărat, cu regele nostru Carol I, inaugura o cale ferată, uitată după mai bine de un veac acum, în propria durere! Fac această remarcă, privind spre „specialiștii” suveraniști care în homofobia lor s-au dat la aprecieri care nu aveau legătură cu cele esențiale ale Concertului, ci într-o pornire xenofobă, atacând persoana, din piele dirijorului travestit să omagieze feminitatea!

6. Ianuarie, 2026